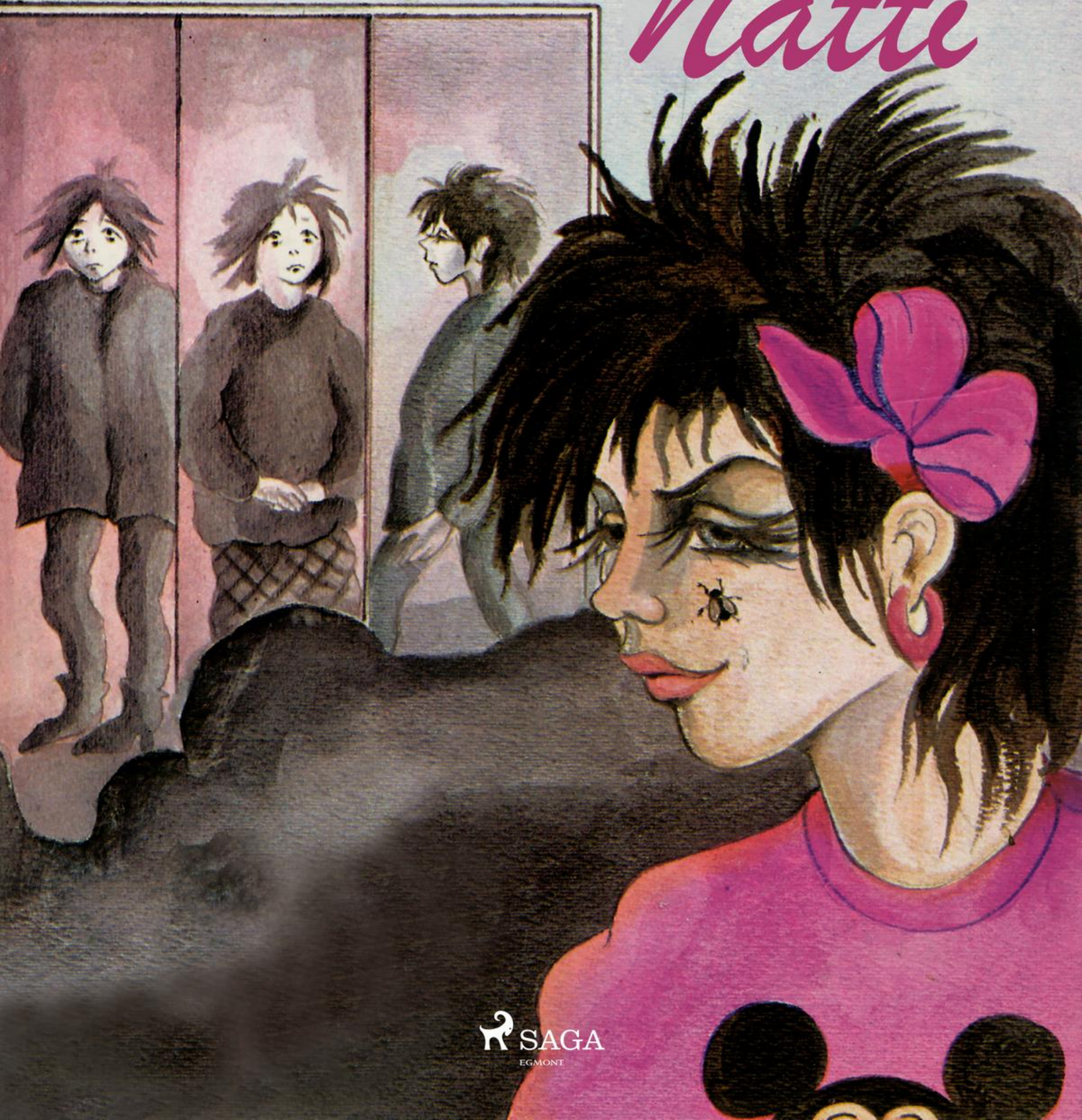

Luckans

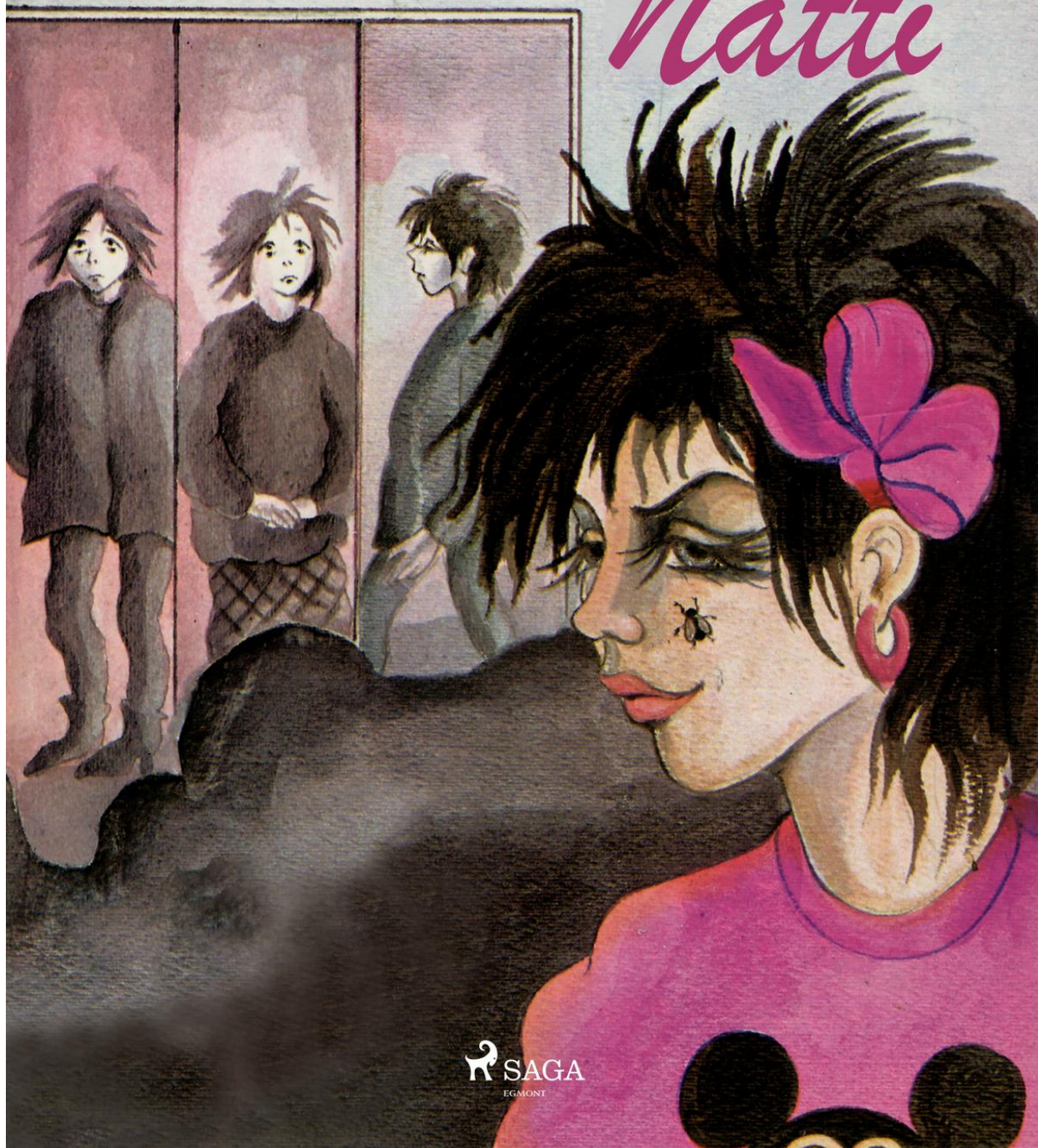
Camilla Gripe

Natti

Camilla Gripe

Luckans Natti

 SAGA
EGMONT

Camilla Gripe

Lyckans natti

Saga

Lyckans Natti

Copyright © 1986, 2018 Camilla Gripe och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711849385

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

1

Påskan stod för dörren och grälla påskvippor lyste i butiksfönstren. De såg malplacerade ut i snöblasket.

Inne i en boutique i Gamla Stan packade affärsinnehaverson Annette, kallad Nettan, in en purpurfärgad festblus i silkespapper.

- För hand och i 30 grader, sa hon till kunden. Och så dropptorka.

Hennes händer fladdrade som lätta fåglar runt det glänsande tyget, omsorgsfullt men automatiskt. Ögonen vandrade till den lilla gråa fyrkanten av ljus som kom in genom dörrglaset. Blicken sänkte sig och följde de våta spåren från dörren fram till disken med den pälsklädda kunden, en dam i yngre medelåldern i sjubbpäls och italienska modekängor. Egen företagare som hon själv, kanske damfrisering. Eller möjligtvis tandläkare. Hon hade i alla fall inte ryggat för priset.

Nettans gissningar om damens yrke var lika automatiska och rutinerade som hennes handlag med kläderna. Det följde med jobbet, att se vem man hade framför sig.

- Vilket väder! Man kan knappt tro att det snart är april, sa damen.

- Nej, folk vågar sig nästan inte ut, sa Nettan med en liten suck.

Det hade varit magert med kunder de sista dagarna. Trots påskan.

Nu pinglade i alla fall dörrklockan och en hopkurad varelse slank in genom dörren. Damen med pälsen tog sin påse och nickade adjö. Hon gick ut ur boutiquen med en

snabb, värderande blick på gestalten vid dörren och en menande huvudskakning åt Nettans håll. Den nyanlända kunde väl knappast förväntas bli särskilt lönsam för affären, såg hon ut att tänka.

Hon, för det var en hon, stod och kurade vid en av klädhängarna. De svartkantade ögonen blickade dystert mot disken, snövattnet rann från den tunga jackkanten och ner på ett par mockaboots som för länge sen gett upp kampen om tillvaron och nu säckat ihop totalt. Över det vita ansiktet spretade de sorgliga resterna av ett tidigare, men mindre lyckat försök, till "häftig" frisyr. Runt hela gestalten fanns en atmosfär av övergivenhet som hos en bortsprungen, halvt förvildad katt. Händerna var djupt nerkörda i den lunsiga jackans fickor.

- Natti! utbrast Nettan med en bekymrad rynka mellan de välansade ögonbrynen.

- Ciao, sa den tilltalade.

En liten vit hand dök upp ur rockfickan och började plocka med kläderna på hängaren med ryckiga rörelser. Handens naglar hade dekorerats med svart nagellack som delvis flagnat av. Nettan ryste.

- Du ser hemsk ut!

- Vet jag väl, blev det buttra svaret.

- Vad har du haft för dig egentligen, Natti? Jag ringde flera gånger i går kväll, men endera var det upptaget eller så svarade ingen.

- Inget särskilt. Det kom upp några kompisar...

Nettan suckade åter och började hänga upp silkessnoddar på en krok vid sidan om disken. Rynkan mellan ögonbrynen hade djupnat. Snoddarna ringlade som smala, djungelfärgade espingar mellan hennes välmanikurerade fingrar.

- Allvarligt talat, Natti, är det inte lika bra att du bor hos mig den här tiden i alla fall? Du ser ut att behöva tillsyn!

Dom har varit borta i tre dagar, men du ser ut som om du hade varit på luffen i ett halvår!

- Vad då då! Bara för man inte hunnit kamma sig. Och i det här jäkla vädret ser ingen klok ut ju! Nej, jag vill inte ha dom där långa resorna till stan varje dag. Jag känner ingen därute. Det är nästan bara en vecka kvar ju! Vad är det för dag idag förresten?

- Det är onsdag. I morgon är det skärtorsdag.

- Åh, redan onsdag!

Rösten skar sig. Fasa stod skriven i de svartkantade.

- Men Natti! Vad handlar det om? Vad är det med dig?

- Äh, det är väl ingenting... det är... äh...

Den halvförvildade katten började söka efter reträtt. Hon backade mot dörren. Den inbjudande människohanden var kanske inte att lita på.

- Kläm fram med det nu! Nånting är det, det kan ju en blind höna se! Vad var det du ville?

Hon lirkade sig några steg närmare disken igen. Axlarna sköt i höjden mot öronen, händerna kröp åter ner och gömde sig i fickorna. Försvarsställning.

- Jo, jag skulle behöva lite stålar alltså... låna alltså, menar jag... det...

- Jaså? Det var konstigt! Fick du inga av pappa innan de åkte? Han brukar väl inte vara knusslig precis.

Nettan lät sina vackra händer vila mot disken.

- Han glömde liksom. Det var så mycket annat. Kerstin fick migrän och så, vet du...

De långa naglarna knackade irriterat i disken.

- Glömde! Glömde han att ge dig pengar innan de åkte?

Varelsen skruvade sig som i ett städ och kastade en längtansfylld blick mot dörren.

- Inte glömde precis men... ja, dom hade för lite ute och sen fick hon migrän och de hann inte in på banken. Men om du inte har så... jag menade låna alltså i så fall.

- Reste de utan pengar? Märkligt! Hur mycket har du då?

Halv reträtt. Handen på dörrhandtaget.

- Femti nånting... Äh, skit i det då, morsan! Det får väl gå ändå...

Dörren öppnades bakom henne och hon hoppade åt sidan för tre damer. Det skvätte lite om henne av smältvatten, som från en våt hund, och damerna skyndade sig att komma på betryggande avstånd.

- Kom tillbaka efter lunch, sa Nettan bestämt. Då hinner jag till banken. Vi får reda ut det här då!

2

Ur Nattis anteckningsbok:

Tillgångar:	800:- (farsan)
Sparat:	130:- (mig själv)
Småpengar cirka:	3:-
Summa:	933:-

Utgifter före katastrofen:

Festbrallor:	350:-
Tröjan:	119:10
Hårgelé, rosa, grön:	57: -
Kajalpenna:	25: -
Nagellack, svart:	39:90
Godis, läsk, chips:	80: - (ungefär)
Lånat till Micke:	100: -
Hamburgare, fika:	40: - (ungefär)
Tillsammans:	811: -

933 - 811 = 122 kr.

Alltså har jag kvar omkring hundra spänn, när jag betalat fiket här.

Nya utgifter:

För att göra rent mattan med ångtvätt:

Ångtvättbil:	350:-
Själva tvätten:	175:- (minst)
Lagning av stereon:	350: - -"-
	875:- (OBS: SKULD!)

Micke måste lämna igen hundringen! Kanske Nalle kan lägga nåt för vasen han lyckades paja. Annars får man hoppas dom dröjer med att upptäcka den. Vad skulle han i det där skåpet att göra? Ha den som rymdhjälm! Vad knäppt!

Hon, Sussi, som var med Micke borde pröjsa för mattvädden som blir så skitdyr. Fast det blir man säkert blåst på, för den bruden är det segaste jag sett!

Om jag får 500 från morsan så har jag 600. Då, om Nalle, Nicke och Sussi lägger 200 (som är lite), har jag 800. Så 75 spänn back blir det i bästa fall. Kul! Toppen alltså!

Otur att jag inte såg vem som pajade stereon. Ingen kommer väl att erkänna frivilligt. Fast Micke sa att han känner en snubbe som kan greja sånt. Om det inte bara var som han sa, för att smila in sig. Den kan ju bli ännu mera paj av att nån trixar med den också. Man ska inte lita för mycket på såna där "tekniska" snubbar. Det är inte alltid dom lyckas fa tillbaka alla delar dom fått bort.

Morsan var på "utredningshumör". Inte bra! Femhundra är den yttersta gränsen för vad man kan lugga henne på. Om hon strejkar är det lika bra att dra från stan med enkel biljett.

3

Hon slog ihop sin skära anteckningsbok och stoppade ned den och pennan i axelremsväskan. Sen samlade hon ihop alla små kvitton och lappar som hon strött över bordet och pulade ned dem i portmonnän tills den blev stinn och såg förmögen ut. Men ack vad skenet kan bedra!

Hon hällde i sig den sista slurken kaffe, som hunnit kallna i koppen, och tog en sockerbit extra mot beskheten.

Hon var ensam i den lilla lokalen med sina sju små runda bord med röd-vit rutiga plastdukar och en bardisk. En mörkhyad man gick visslande omkring och torkade av borden. Någonstans i bakgrunden dunkade discomusik från en osynlig stereo.

Mannen stannade upp framför Nattis bord.

- Mer kaffe? Natti skakade på huvudet.

- Du bara pluggar! Mycket plugga - mycket kaffe! Kaffe bra för huvud. Särskilt mycket bra espresso!

Plötsligt fick Natti ett infall.

- Du, kan inte jag få jobba här över påsk? Diska, torka bord och servera och sånt?

Men nu började mannen skratta. Det var besvärande. Hon visste att hon kanske hade utseendet emot sig när det gällde att söka jobb. Men det var väl ändå i grövsta laget att för den skull behöva bli utskrattad! Hon borde resa sig och gå, helt enkelt, men hon kände sig som förlamad och kom sig inte ens för att säga något spydigt.

När han skrattat färdigt, försvann han bakom disken och Natti kom äntligen på benen. Men hon hann inte iväg förrän mannen var tillbaka med en kopp rykande

espressokaffe som han ställde på hennes plats. Han plockade bort den gamla koppen och visade henne med en gest på stolen. Hon satte sig tveksamt.

- Jag skulle ju inte ha nåt...

- Ed bjuder! Inte gå utan att pröva riktiga espresso!

Konstigt! Först skrattade han ut henne och sen bjöd han på kaffe. Ja, det var bara att tacka och ta emot. Hon tog rikligt med socker i den lilla koppen och lät några paket försvinna ner i jackfickan. Det skulle bli en fattig vecka.

Han som hette Ed blev upptagen av ett par nyanlända gäster. Hon tog en tidning från stolen bredvid och läste om en tolvårig pojke som vunnit en miljon på Lotto. Olika falla ödets lotter... Snart var det dags att gå till Nettan.

Det gällde att hålla tungan rätt i munnen när hon snackade med Nettan. Annars var risken för intrikata frågor och extra kontroller överhängande. Tänk, om hon till exempel fick för sig att fråga farsan varför han inte gett Natti några pengar, då skulle hon ligga rätt risigt till. Men hon hade heller ingen lust att diskutera mattvätt med Nettan, för det skulle säkert resultera i "omhändertagande".

Tänk om hon skulle medge att hon varit lite slarvig med pengarna! Nettan kunde faktiskt tänkas förstå att man ville ha nya kläder ibland. Fast hon skulle förstås bli härsken över att Natti inte skaffat dem hos henne, med rabatt och goda råd på köpet.

De nya gästerna högg nu in på präktiga giffar med ost och skinka. Hon skyndade sig att titta bort. Hon måste verkligen låta bli att tänka på mat under den här tiden. Det fanns mycket lite kvar av den varan hemma. Hennes gäster hade gått fram som en gräshoppssvärm. Knäckebröd och några burkar sylt var väl vad som fanns. Utom det som fanns i frysen och måste *lagas* innan det kunde ätas. Så det

var ju inte att tänka på! Skollunchen var också ett minne blott, nu när det snart var påsklov.

Visst ja! Skolan. Hon borde varit där idag och i morgon med, men det hann hon helt enkelt inte. Hon fick väl hitta på något skäl till att hon inte var där, om Nettan frågade. Studiedag kunde man alltid dra till med, förstås. Bättre än friluftsdag som brukade innebära någon sorts närvaro.

Nu svängde Ed förbi hennes bord igen. Han vände sig om.

- Nej, nej, det går inte jobba här. Nu vi är två, flera går inte. Flera som jobbar än gäster! Nej, nej, går inte!

Han skakade bekymrat på huvudet och slog ut med händerna.

Det tog ett tag innan Natti kopplade. Visst ja, hon hade sökt jobb här för en liten stund sen. Då hade han tydligen tagit henne på allvar i alla fall, fastän det inte verkat så först. Nej, hon såg nu att det inte fanns tillräckligt att göra. Särskilt om han hade en till. Bara några fa bord och ändå var det inte fullt. Synd i alla fall. Det hade annars varit ett behagligt sätt att lösa problemen på. Gå omkring här och torka lite till musik, skvätta kaffe i en eller annan kopp, bre lite mackor. Det hade hon klarat.

Nu gick hon fram till disken och räknade upp slantarna för den första koppen kaffe. Men Ed sköt tillbaka dem till henne och ruskade på huvudet.

- Jamen, jag ska väl betala *en* kopp i alla fall?

Då tog han hennes portmonnä och öppnade den. Hon såg storögt hur han tog slant för slant och stoppade tillbaka i portmonnän, sen räckte han henne den och visade tydligt att han inte ville höra talas om saken vidare.

Natti drog sig sakta mot dörren. Paret med giffarna stirrade efter henne. Det var inte beundran eller gillande som stod att läsa i deras ögon. Men Ed vinkade glatt.

- Du och jag går flotta restaurangen när du vill, sötnos!
ropade han. Kom bara hit en kväll så går vi!

Hon skyndade sig ut och stängde dörren. Ute kom det fortfarande snöblandat regn från skyn. I caféfönstret skymtade hon giffelparets bleka, hånfullt likgiltiga ansikten, samtidigt som hon såg sin egen spegelbild diffust reflekterad i glaset. Det vita ansiktet, sprethåret, lunsjackan - en bedrövlighet uppenbarelse, en sorgsen clown. Han ville väl testa "giffeljepparna", för "sötnos" var verkligen inte rätta ordet. Men så här illa brukade det ju inte vara. Natti brukade vara ganska häftig annars och "dramatisk", var det många som tyckte. Hon hade drabbats av en personlighetsförsämring! Inte du tal om saken. Personligheten hade fått sig en präktig törn på sistone.

Dessutom skrek inälvorna av hunger. Det var svårt att säga vilket som var värst: Den fysiskt påtagliga hungern eller den fysiskt påtagliga förvanskningen? Förresten hade hon förvisso annat att tänka på nu.